

BEVEZETÉS

Még mikor 1929 nyarán résztvettem a dési református egyházmegye, sajnos, már amúgy is nagyon megfogyatkozott levéltári anyagának selejtezési és rendezési munkájában, sok olyan XVIII—XIX. századi levéltári darab került kezembe, amely akkor is elsősorban nem egyháztörténeti szempontból látszott értékesnek. Az adás-vételi szerződések, papi díjlevelek, vallatásos birtokösszeírások, számadások, csere-, osztozó-, panasz-, szegődő- meg becsülevek, vizitációs jegyzőkönyvek, birtokívek, kéziratok egyházközségi történetek és más, az egyházi életnek főként gazdasági mozzanataival kapcsolatos iratok többek között a Közép-Szamos vidékére vonatkozó tekintélyes helynévanyagot is tartalmaztak. Éppen azért ezt az anyagot kijegyezve és más forrásokból kiegészítve jónak láttam még akkor közlésre előkészíteni. E közlemény kiadása akkori erdélyi elzártságunk miatt néhány évig késett ugyan, de mikor mégis megjelenhetett¹, sok érdekes adattal gazdagította a Dés környéki falvak addig ismert történeti helynévanyagát.² Csak gyűjteményem sajtó alá készítése után került kezembe az említett egyházmegyének egy 1754-ből való vallatásos birtokösszeírása. Ennek és a később más levéltárakból előkerült történeti forrásoknak helynevekben való gazdagsága terelte rá először figyelmemet a kolozsmegyei Borsavölgy helynévanyagára. Főként az Erdélyi Nemzeti Múzeum meg a Magyar Nemzeti Múzeum családi levéltáraiban folytatott kutatómunkám során különösen jelentős történeti helynévanyag került elő e völgy néhány községére vonatkozólag. Minthogy azonban a levéltári nyomok sok irányba ágaztak szét, egyre vártam azt a lehetőséget, hogy e forrásokat megközelíthessem. Egyelőre tehát már ezért sem gondolhattam az addig közzétett anyagnak az újabb kutatások során előkerült, mennyiségre is jóval jelentősebb tömegű anyaggal való kiegészítésére. Külső okokból akkor a helyszínen nem tehettem még kísérletet sem a jelenkori adatok gyűjtésére.

¹ Közép-szamos-vidéki határnevek: MNy. XXVIII (1932), 58 kk. és kny. Erdélyi Tudományos Füzetek 50. sz.

² E vidékre vonatkozólag gazdag, bár nem egészen megbízható formában közzétett helynévanyag jelent meg a hétkötetes Kádár József-féle „Szolnok-Doboka vármegye monographiájá-“ban (Dés, 1900—5).

Mikor 1940 őszén az Erdélyi Tudományos Intézet megalakult, már az első tervezetések során felvetődött az a gondolat, hogy az Intézet egy kisebb falucsoportot válasszon ki, ott folytasson minden irányú tudományos kutatást és monográfiákban tegye közzé a kutatás érdekesnek ígérkező eredményeit. Minthogy a jellegzetesen erdélyi viszonyok a vegyeslakosságú területek felé terelték a figyelmet, szinte önként kínálkozott kutatási területül az Intézet székhelyéhez húsz-harminc kilométer közelségben fekvő Borsavölgy. Távolabbi területek, főként a Székelyföld kutatására az akkor már jelentkező háborús közlekedési, élelmezési nehézségek, katonai behívások miatt nem készíthetett az Intézet nagyobbarányú tervezetet. A rendkívüli viszonyok között kijelölt terv szerint a kutatás lehetőleg csak négy község, Bádok, Csomafája, Kide és Kolozsborsa vizsgálatára terjedt volna ki, bizonyos tárgykörökben azonban meg volt adva a lehetőség a földrajzi keret kiszélesítésére, az egész Borsavölgy, sőt a környező területek vizsgálatára is.

Mihelyst az Intézet akkori vezetősége — a tagok szinte egyöntetű vélekedése alapján — a Borsavölgy kutatása mellett döntött, magam a Magyar Nyelvészeti Osztály vezetőjeként dr. Balassa Iván egyetemi gyakornokkal és két hallgatómmal, Orbán Szilveszterrel és Gergely (Gertheisz) Bélával már 1941 tavaszán kiszálltam a helyszínre. Ott aztán kettőnként összegyűjtöttük akkor két-két, összesen négy falu jelenkori helynévanyagát.¹ Mivel azonban e gyűjtésnek sok hiányossága volt, az azév meg a következő nyarán folytatott népnyelvi gyűjtőmunka alkalmával, sőt később ettől függetlenül is, ki kellett még mennem a helyszínre, hogy e négy község helynévanyagában észlelt hiányokat kiegészítsem és a bizonytalan adatokra nézve kellő felvilágosításokat szerezzek. Részint a Borsavölgy többi községére vonatkozó elég jelentős történeti helynévanyag ismerete, részint meg egy tájegység egész helynévkincsének bemutatására ösztökélő vágy hajtott arra, hogy a helynévkutatást a Borsavölgy összes községeire terjesszem ki. Ez annál könnyebb volt, mert ekkorra már a helyszíni gyűjtés fáradságos munkájának elvégzésére Gergely Béla személyében fáradhatatlan munkatársam akadt. Ő az első borsavölgyi helynévgyűjtő út mellett még 1941 nyarán résztvett a kalotaszegi jelenkori helynévanyag gyűjtőmunkájában.² Az elméleti előkészítés, a történeti anyagismeret és nem utolsó sorban

¹ Megjegyzem, hogy a helyszíni munkát már a jelentősnek mondható, némely részében a XVI. századig visszanyúló történeti helynévanyag ismeretével végeztük.

² Vö. tőlem, Kalotaszeg helynevei. Kolozsvár, 1942. IX. l. (Az ETI. kiadása).

saját személyes helyszíni tapasztalatai során Gergely olyan gyűjtési készségekre tett szert, amely képesítette őt ez újabb feladat elvégzésére. Különbösen is Gergely az igazi kutatóknak ahhoz a fajtájához tartozott, akit az elvégzett munka még további nagyobb tervek fáradhatatlan kivitelére ösztönöz. Ő is 1942 nyarán avval a gondolattal kezdett hozzá a Borsavölgy többi községeiben a helynevek összegyűjtéséhez, hogy ez egy nagy, együttesen, kettőnktől elvégzendő munka első lépését jelenti. Végső célunk a Kis- és Nagyszamos mellékén és tőle keletre, illetőleg délre kezdődő belsőerdélyi medence, nagyjából a Mezőség történeti és jelenkori helynévanyagának összegyűjtése lett volna. E terv szerint a helyszíni anyag gyűjtését Gergely, esetleg később bevonandó munkatársakkal karöltve végezte volna el,¹ míg a történeti anyagot már addigi gyűjtésem rendszeres kiegészítésével magam szedegtettem volna össze. Gergely még 1942 nyarán és őszén nemcsak hogy befejezte a borsavölgyi helyszíni gyűjtést, de a Kiszamos balpartján haladva, az e folyóvízbe ömlő baloldali mellékvizek: patakok és patakocskák mellett fekvő községek jelenkori helynévadatait is lejegyezte.² Az így gyűjtött anyagot ő még 1942/43 telén nyomtatásra elő is készítette, részéről azonban a történeti adatok kiegészítése másirányú elfoglaltságom még a háborús nehézségek miatt egyre húzódtott. Mikor ugyanis már úgy látszott, hogy a levéltári források kimerültek, váratlanul újabb még újabb olyan anyag került elő, amelynek felkutatása elengedhetetlennek látszott. Ezzel együtt tolódtott ki a sajtó alá rendezés munkája is addig, míg az 1944 tavaszán bekövetkezett események miatt csaknem lehetetlen dolog volt a források kiegészítésének munkáját folytatni.

Ilyen előzmények után az 1944 őszén történt eseményekre következő bizonytalanság napjaiban adtam rá magam a sajtó alá rendezés munkájára. Ezek a napok és hetek azonban — már egyén körülményeim miatt is — nem alkalmasak arra, hogy azt, amit természetesen régóta terveztem, t. i. az összegyűjtött helynévanyag feldolgozását, a maga egészében elvégezzem. De minthogy úgy érzem: egyéni és közösségi életünkben még soká következhetik be a nyugodtabb munkalehetőségeknek az a reménylett ideje, mikor

¹ Egyik munkatársunk, Gazda Ferenc 1942 nyarán a Kiszamos jobb partja mentén lévő néhány község helyneveit össze is gyűjtötte.

² E munkája során egészen Szamóújvárig haladva, Gergely negyvenhat község jelenkori helynévanyagát gyűjtötte össze, ugyanekkor elkészítette természetesen a szükséges térképvázlatokat is. Ezzel és kalotaszegi gyűjtőmunkájával Gergely többet végzett, mint amennyit a helyszíni gyűjtés terén magyar helynévkutató valaha is tett!

távoli lelőhelyeken az adatokat kiegészíthetem és az egész anyagot kielégítő módon feldolgozhatom, úgy látom, legalább így közre kell adnom a nyers anyagot. Ki tudja, rajtam kívül álló okok közelebb-később, hogyan és milyen módon akadályoznának esetleg meg az anyag közreadásában. A sajtó alá rendezés munkáját rajtam kívül más nehezen vagy egyáltalában nem végezheti el, a feldolgozás azonban majd a kiadvány közzététele után vagy a magam, vagy bármely a kérdéshez értő szakember munkájaként megjelenhetik.¹

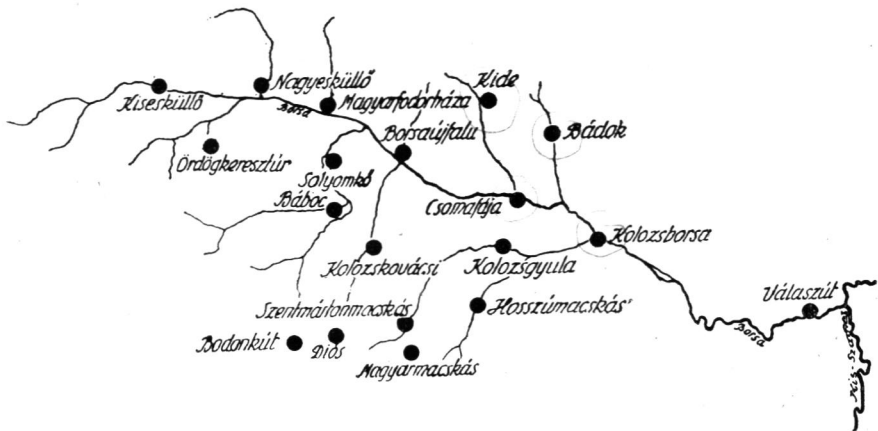
2.

Maga az a terület, amelynek helynévanyagát ilyen meggondolás nyomán most sajtó alá rendezem, Kolozsvártól észak-északkeletre a Kiszamosba folyó Borsa pataka és néhány patakocskája mellékén ma a következő tizenkilenc községet foglalja magába: Báboc, Bádok, Bodonkút, Borsaujfalu, Csomafája, Diós, Hosszúmacskás, Kide, Kisesküllő, Kolozsborsa, Kolozsgyula, Kolozskovácsi, Magyarfodorháza, Magyarmacskás, Nagyesküllő, Ördögkeresztur, Sólomkő, Szentmártonmacskás és Válaszút.

Az itt alább közlendő helynévgyűjtemény e községek történeti és jelenkori helyneveit adja. Természetesen már maguk a községnevek is különböző alakváltozatokban fordulnak elő a történeti forrásokban; nem egy közülök mai alakját alig három-négy évtizede nyerte. Az előbbi századok okleveles anyagában nemcsak ezeknek a községneveknek gyűjthetjük össze számos alakváltozatát, hanem találhatunk benne kétségtelenül erre a területre vonatkoztatható olyan településneveket is, amelyek ma önálló településként itt nem ismeretesek. E nevek mindannyiát külön-külön címszó alatt nemcsak fel kellett vennem e kiadványba, hanem kísérletet kellett tennem arra nézve is, hogy meghatározzam, vajon e nevek a kérdéses terület milyen pontján fekvő, később eltűnt településre vonatkoznak, illetőleg melyik ma is meglévő település névváltozatának, névpárjának tekinthetők. Amennyire természetes, hogy e meghatá-

¹ Megjegyzendő, hogy az itt gyűjtött helynévkincsből egyes helynevekre vonatkozó észrevételeket már Gergely Béla is közölt két kis cikkében: A magyar *aj* változatai a rumén helynevekben: Erd. Múz. 1943: 94–5. — Illeerdő: i. h. 95. — Legnagyobb részt a borsavölgyi helynévanyagból kiválogatott adatokat használtam fel magam is a Melich-émlékkönyvben megjelent „Adatok a kolozsmegyei újabkori rumén helynévkincs magyar elemeinek ismeretéhez” című dolgozatomban [i. h. 361–72]. Ezen kívül közöltem még ugyanebből az anyagból több helynévmagyarozatot a MNy. XXXVII, 121–2, XXXVIII, 124–5, XXXIX, 241–2, 323, az Erd. Múz. 1943: 483, 1944: 138–9, 144–5, 487–8, 492–4 meg a Nép és Nyelv II (1942), 240–1. I.-ján. — L. még Márton Gyula, Erd. Múz. 1944: 481.

rozó kísérletezés során a rendelkezésre álló adatok segítségével néha-néha kétségtelen, sokszor a legnagyobb valószínűséggel helyes eredményekre is eljutottam, éppen olyan érthető az is, hogy ott, ahol az adatok szűkszávúságával, némaságával találkoztam, magam is csak bizonytalankodó találgatásokra voltam utalva. Különösen meddően kísérleteztem avval, hogy a mintegy tizenhatféle Macskás-név között rendet teremtek úgy, hogy azokat, amelyek ugyanarra a településre vonatkoznak és így csak névváltozatoknak tekinthetők, csoportosítsam, illetőleg határozzam meg azt, hogy az annyi-féle megkülönböztető névvel ismert Macskások közül melyek tekinthetők különálló településeknek és melyek nem. Volt azonban nem egy olyan eset, amelynek közelebbi megvizsgálása során sikerült



A Borsavölgy községei

eltűnt települések helyét közelebről meghatároznom. Így például részben Gergely Béla helyszíni ismereteire támaszkodva, részben pedig a magam gyűjtötte történeti helynévanyagban tallózva, meg lehetett határozni nemcsak a már középkorban eltűnt B a l o g J á n o s t e l k e, hanem még az ugyanekkor „possessio“- , később „praedium“-ként emlegetett K ö l e s m e z ő helyét is. Mindkét település Ú j - B u d á v a l együtt Ó-Buda, azaz a mai Bodonkút határába olvadt bele.

Már az itt közlendő helynévanyag futólagos átnézése alkalmával is feltűnhetik az egyes települések helynévkincsében mutatkozó mennyiségbeli, illetőleg az adatok régebbi és újabb időbeli voltában megfigyelhető aránytalanság és változatosság. Mindennek sajnálatosan kiküszöbölhetetlen oka a történeti forrásokban egyik ponton jelentkező gazdagság, a másik ponton pedig a mutatkozó hiány. Pél-

dául, hogy Bádoknak, Kidének és Kolozsborsának egyen-egyen szinte több történeti helynévanyaga van, mint a Borsavölgy többi községeinek együttvéve, annak az az oka, hogy a felhasznált levéltári forrásokban a helyneveknek olyan gazdag kincsesbányájára bukkantam, mely eddigi kutatásaimban csaknem páratlanul áll. Viszont egyes községek esetében éppen a csekély vagy nagyon késői időből származó történeti forrásanyagból gyűjtött gyér adatok lehetlenné teszik majd olyan következtetések megtételét, amilyenek más települések esetében a gazdag történeti helynévanyagnak a jelenkori helynévkincssel való egybevetéséből szinte önmaguktól adódnak. Mindezt meg kell ugyan állapítanom, de meg azt is, hogy ez a forrásokban mutatkozó aránytalanság majd a békésebb korban bekövetkező kiegészítő kutatások után is előreláthatólag jobbra kiküszöbölhetően marad.

3.

Egyébként az anyag közlése során ezúttal is az eddigi helynévtörténeti adatközléseimben alkalmazott módszert követtem.¹ Erre vonatkozó észrevételeim ismétlését elhagyva, csak néhány dologra hívom fel a figyelmet.

A gyűjtött történeti és jelenkori adatokat most is településenként, általában a falunévek betűsorához ragaszkodva rendeztem el. Ez alól csak két-három település-csoport (az Esküllők, a Macskások, a Budák, stb.) együttes tárgyalásakor tettem kivételt. Mind tudományos, mind pedig gyakorlati szempontból (t. i. a természetesebb rend és a könnyebb feltalálás kedvéért!) célravezetőbbnek látszott ugyanis az, hogy ezeket az egy csoportba tartozó településneveket a külsőleges betűsoros rend következetes alkalmazása kedvéért ne válasszam egymástól szét és ezzel az ide vonatkozó anyagban való tájékozódást ne nehezítsem meg.

A ma is meglévő települések esetében címszóul mindig az 1913-i Helységnévtár községneveit írtam.² A ma már eltűnt, vagy az egykor más alakban használt településnevek változatai közül viszont a leggyakoribbnak az olvasatát iktattam a címszók közé. Az egyes címszók beosztása a következő: Legelől rendszeren a település nevére vonatkozó okleveles adatok állanak. E sorrendben csak akkor történt változtatás, ha valamilyen okból jónak láttam a címszóul írt névalakkal kapcsolatos megjegyzéseimet még az adatok közlése előtt elmondani. Rendszeren azonban a településnévre vonatkozó tör-

¹ Vö. előbb i. m. XII. kk.

² Ennek megokolását l. i. h. XV. 1.

téneti adatok közlése után teszem meg azokat az észrevételeket, útbaigazító megjegyzéseket, amelyek a község nevével kapcsolatos tudnivalókról, az eltűnt vagy lappangó települések esetében ezek egykori helyéről, pusztulásuk, illetőleg eltűnésük valószínű idejéről, későbbi sorsukról tájékoztatnak. Már itt is meg kell jegyezni, hogy miután a középkori adatok legnagyobb részét Csánki Dezső történeti földrajzából vettem, részben helykímélés céljából is feleslegesnek tartottam felsorolni az egyes helységnév-változatok mindenik előfordulási évét. Ezért ilyen esetben többnyire csak az előfordulás első és utolsó évét idézem, hiszen a hivatkozás helyén úgy is fellelhető minden más évszám-adat. Ettől az eljárás módtól csak akkor tértem el, ha eddig fel nem használt, helyesebben közzé nem tett forrás adatát idéztem, vagy ha az összes évszámok közlése valamilyen szempontból szükségesnek látszott (pl. kevés a történeti adat, feltűnő, illetőleg ritka a kérdéses alakváltozat, stb.). Ezzel kapcsolatban szinte felesleges mondanom, hogy elsősorban a nyelvészet szempontjaira ügyelve, a legjelentéktelenebbnek látszó írásváltozat közlését sem mulasztottam el, hiszen a név esetleges magyarázatakor a legkisebb eltérést rögzítő adat is különleges értelmet nyerhet.

A helységnév-adatoktól elkülönítve, új bekezdésben és azon belül az évek sorrendjében közlöm az egyes települések belső területére és határára vonatkozó helyneveket. A rendelkezésemre álló történeti források minden helynévi adatát a források eredeti hangjelzésének megtartásával betű szerint jegyeztem ki, és az így nyert adatokat most a nyomda-műszaki lehetőségek határain belül úgy közlöm, hogy az eredeti forrás hangjelzését megközelítő pontossággal tükröztesse vissza. Itt még sokkal jelentősebbnek látszott az összes írásváltozatok, sőt az egy forráson belül való írásbeli ingadozások aprólékos közlése, mert nagyon sok esetben az vezetett vagy vezet majd rá az egyes helynevek helyes eredeztetési lehetőségére. A történeti forrásokból összegyűjtött adatokhoz természetesen szorososan csatlakoznak, a sort mintegy befejezik és pillanatnyilag le is zárják a helyszínen gyűjtött, azaz jelenkori helynév-adatok. Mint már előbb is jeleztem, ezek nagyrésznélük összegyűjtése Gergely Béla érdeme. Erre különben az adatgyűjtemény megfelelő helyein minden esetben külön is hivatkozom.

Ami a helyszínen gyűjtött anyagot illeti, egyáltalában nem kétséges, hogy bár mindketten igyekeztünk az egyes települések határán ismert és használt helynevek valamennyiét összegyűjteni, személyes tapasztalataimon is okulva, tudatában vagyok annak, hogy a teljességet minden esetben csak megközelíteni sikerült, de

elérni nem. De bár az egyes pontokon töltött aránylag csekély idő semmiképpen sem lehet elégséges arra, hogy az eszményi teljeséget elérjük, mégis bátran állítható, hogy a gyakorlott gyűjtő a rendelkezésre álló rövidebb idő alatt is a kérdéses település helyneveinek olyan hányadát tudja összegyűjteni, hogy a netán felgyűjtetlen maradt anyag, mindössze néhány helynév, jelentősnek egyáltalában nem tekinthető. A későbbi feldolgozás szempontjából tehát ez az esetleges csekély hiányosság aligha változtat a kirajzolódó képen.

A jelenkori adatokkal kapcsolatban egyébként meg kell jegyezni, hogy mivel a kiválasztott terület egyes községeiben a román lakosság többségben van, sőt nem egyben az östermelő lakosság kizárólag román, még fokozottabb mértékben szükségesnek látszott a magyar adatok mellett a román helynévalakok lejegyzése is. Egyes pontokon természetesen a jelenkori gyűjtés csak román adatokat tartalmaz. Mindössze Kidében nem láttam célját a román adatok lejegyzésének. Itt ugyanis a helynevek esetében a csekélyszámú románság olyan nagy mértékben a magyar lakosság nyelvi hatása alatt áll, hogy a tőle használt, legtöbbször szőröstül-bőröstül magyar alakoknak lejegyzése semmi különösebb tudományos haszonnal nem kecsegtetett.

Mind a magyar, mind a román jelenkori helyneveket természetesen fonetikusan igyekeztünk lejegyezni. A népnyelvben észlelt hangtani „következetlenségek“ azonban lejegyzésünkben is mindegyre jelentkeznek. Ennek természetes oka az, hogy a Kolozsvár közelében lévő falvak magyar és román népe nem függetlenítheti magát a nagyváros, illetőleg a városból, sőt az ország minden részéből odakerülő népi-úri-polgári elem, egy szóval a másvidékiek és más körbeliek nyelvi hatásától. Így bizony gyakorta városias, irodalmias hangállapottal is találkozunk. Ahol csak lehetett, igyekeztünk azonban megállapítani azt, hogy a lakosság az irodalmiasnak, illetőleg városiasnak látszó alak mellett milyen helyi népnyelvi alakot vagy alakokat használ. E törekvésünknek a közölt alakváltozatok többféleségében gyakran találhatni bizonyítékát.

Természetesen ezúttal is elengedhetetlennek tartottuk, hogy a helyszíni gyűjtés adataihoz térkép-vázlatot mellékeljünk. Vázlatainkon most is ahhoz a szokásos jelzési módhoz kellett folyamodnunk, amelyet már eddig is alkalmaztunk: a helynév helyett csak az adatnak a szövegben közölt sorszáma került rá a vázlatra. Az egyes számoktól kiinduló nyilak a helynév jelölési körének hozzávetőleges kiterjedését hivatottak jelezni. Az, hogy ezúttal szinte teljesen egyöntetű térkép-vázlatokat tehetünk közzé, Ambrus Géza

tanár úr odaadó fáradozásának köszönhetjük. Két-három térképvázlat utólagos javítását, illetőleg megrajzolását Létay Lajos tanár úr volt szíves elkészíteni. A 25-ezres osztrák-magyar katonai térkép megfelelő szelvényei alapján készült vázlatainkat a nyomdai sokszorosítás céljaira alkalmas formában ők rajzolták át. Hangsúlyozom azonban, hogy e vázlatok még ilyen egyöntetű alakban is csak pusztá vázlatok, s így egy pillanatig sem lehet velők szemben szigorúbb térképezési igényeket támasztani.

Igaz hálával kell kiemelnem ezúttal is azt a nélkülözhetetlen segítséget, amelyet a levéltári anyag felkutatása terén volt tanárom és atyai jóakaróm, K e l e m e n L a j o s nyújtott. Az erdélyi vonatkozású levéltári anyag páratlan ismerőjének tájékoztatása nélkül nagyon sok forrás elkerülte volna figyelmemet, s így a borsavölgyi helynévkincsben egyes pontokon még nagyobb hézagok maradtak volna, mint így. A történeti anyag teljesebbé tétele terén sokat köszönök J a k ó Z s i g m o n d baráti figyelmeztetésének is. Ő nagy levéltári anyagismeretével szintén sokszor segített abban a törekvésemben, hogy a vizsgált terület történeti helynévanyagát minél gazdagabb formában mutathassam be. Helyszíni kutatásaim során Bádokon Tunyogi Csapó Gyula földbirtokos úr a Török- és a Tunyogi család leveleire volt szíves figyelmemet felhívni, illetőleg ahhoz hozzájárulni, hogy a pusztulásnak indult levéltári anyagot megőrzés végett az Erdélyi Nemzeti Múzeum Levéltárába szállítsuk be. Ugyane községben a Békési-családnak néhány értékes XVIII-XIX. századi levéltári forrás felhasználását köszönöm. Kidében Csákány Miklós pénztáros saját családi leveleinek nemcsak átvizsgálását engedte meg, de biztatásomra az elkallódás, illetőleg pusztulás veszélyének kitett értékes kisenemesi levélanyag megmentését is lehetővé tette azzal, hogy az Erdélyi Nemzeti Múzeum Levéltárába való beszállításához készségesen hozzájárult. Vele együtt id. Jakab Sándor is ide adta be megőrzésre néhány, a falu népiségtörténete szempontjából értékes családi levelét.

Nem mulaszthatom el ezzel kapcsolatban is hangsúlyozni, hogy mind a helyszínen lévő történeti anyag felkutatásában, mind az egyes pontokon való gyűjtés végzésében nagyon sokat köszönhetünk helyi munkatársainknak. Az ő fáradhatatlanságuknak, értelmességüknek és türelmüknek nagy része van abban, hogy a Borsavölgy elég gazdagnak mondható helynévkincsét a tudományos felhasználás céljaira most végre az Erdélyi Tudományos Intézet e kiadványban közzéteheti.